

послѣ всички, сѣкашъ, престанаха да дѣхатъ като се взрѣха внимателно въ турската батерия. Азъ така сѣщо начахъ добръ да глѣдамъ и въ сърдцето си осѣщахъ само едно желание, да сполучи „гостенинътъ“ тъкмо въ срѣдата, та или топъ да му строши или повечко хора да избие. . . . На истинна скверно е това чувство, — но лема войната може да възбуди въ човѣческата душа добри и възвишени чувства въ отношение къмъ неприятелътъ; — а за това пакъ колко расте любовта къмъ отечеството! Какво човѣкъ не струва заради него, какво не жертвува за неговата полза!

Най-послѣ, гюллето падна и се прѣсна прѣдъ батерията, което се познаваше отъ едно облаче димъ и отъ прахътъ, що се издигна тамъ.

„Не достигна!“ — обадиха се нѣколко гласове отъ съседнитѣ отдѣления, и спорядъ тия гласове азъ веднага познахъ, че солдатитѣ се надварятъ кой по-право да измѣри. Несполучливия гърмежъ причинява смѣхъ, а сполучливиятъ ражда невинна завистъ и желание у всѣкого за да се старае да наѣмине другаритѣ си въ искусство на мѣренъето.

— Цето, пали! — даде заповѣдъ командиринътъ. Послѣ пакъ — шесто, пали! трето, второ, четвърто и т. н.

Още слѣдъ втория гърмежъ отъ насъ и другитѣ батерии по всичкитѣ височини които можахъ да видя, начаха да гърмятъ като хвърляха гюллета все къмъ сѣщата страна. Неприятелътъ наскоро се замълча; полека-лека начаха да млъквуватъ и нашитѣ топове. Подиръ това той ненадѣйно хвърли отведнѣжъ съ два тона и вѣче отъ друга батерия,